

Quod est demonstrandum

Constantin Mărcu an

Priviți harta Europei: nu este decât o Peninsulă, raportată la adevăratul continent: Asia. Este chiar mai mică decât Australia, este cel mai mic continent de pe Glob. Mai sunt unii care „cred” că, intrând în Uniunea Europeană am devenit... „colonie a Bruxelles-ului”, sau o „colonie” a SUA. *En bref*, am fost „băgați” în alt imperiu. Unii comentatori chiar susțin că UE reface de fapt fostul Imperiu Roman. Dacă observăm din nou amintita hartă a Europei, ace tia din urmă ar putea avea dreptate. Privită din „avion”, UE reproduce **per manu militari** în linii mari jumătatea de nord a Imperiului. Dar atât! Restul e politizare.

Consider că nu este aici locul unei polemici, însă atunci când abordăm un subiect, acoperit de o anumită aură a istoriei, a unei anumite sacralități a demnității și identității ca popor și națiune se cuvine să nu uităm de unde ne tragem noi în ine, românii, din perspectiva geografică și cultural-spirituală. Cu atât mai derizorii sunt unele tentative de a nega această origine europeană, nobilă dacă vreți, a noastră atunci când se clamează pe la marile „prilejuri” în mod unilateral originea daco-tracică, pe care, de fapt nu a infirmat-o nimeni. Dar continuând pe acest diapazon riscăm să devenim izolați și ridicoli.

Luând în continuare în considerare părerea acelor comentatori de la începutul acestei expuneri, că am fi intrat „în alt imperiu”, dincolo de coordonatele geografice, am putea

admita și o „pax europeană”. Pentru că faptele istorice confirmă clar că la originea fondării Uniunii Europene / a Comunității Europene a stat necesitatea reconcilierii dintre cei doi mari adversari – Franța și Germania, „motorul UE” de astăzi, pentru a se evita un alt război, eventual mondial, declanșat din Europa, pentru salvarea civilizației.

Or, fie și o analiză superficială, spre deosebire de antica Pax Romana, arată că numita „Pax Europeană” nu a fost și nu va fi impusă **per manu militari**, ci prin voința „individuală” a fiecărui stat sau țară de a adera / intra în noua entitate prestatală. Faptul anulează **ex principio** însuși conceptul de „imperiu”. Mai mult, dacă mai trebuie să adăugăm, UE nu are o armată proprie, nu are poliție unică, și nici o instituție proprie de securitate. Iar suma unor forțe naționale instrumentate ocazional nu pot fi numite „armată / poliție / securitate”. Aceste instituții presupun **un stat**, fie și confederal, cu o capitală, cu toate instituțiile ce caracterizează un stat funcțional. O Bancă europeană „centrală”, o monedă

semi-unică sunt departe de a caracteriza ipoteticele „State Unite ale Europei”.

și totuși, două trăsături fundamentale ale UE atrag irezistibil tradiționalele state ale continentului nostru, fie ele germanice, slave sau neolatine: prosperitatea și progresul social asigurate tocmai prin acea „pax europeană” – ereditară a civilizației originare greco-romane, precum și absența oricărei trăsături favorabile conceptului de „imperiu”. Ceea ce asigură exercitarea opțiunii libere a statelor de a adera la o asemenea entitate multinațională, simțindu-se astfel ferite / protejate de tendințele agresive ale unor eventuale puteri militare.

A adar, ceea ce mai suscită teamă și euro-scepticism unor oameni, chiar politicieni, în realitate nu există, întrucât nu poate fi admis într-o Europă a democrațiilor funcționale. Noi nu am fost „băgați” în Uniunea Europeană de nimeni, ci noi, ca în fiecare în cele 27 de state membre, **am dorit și am intrat**. Altfel spus, în fapt, **ne-am întors** la marea noastră Patrie-mamă.

Pagina 5 (Poarta Schei):

Theodor Codreanu,
*Părintele Stăniloae și
modelul cultural
european*

<http://www.ascedu.ro/revista.html>

Traseul de lectură:

